

Drobečky

od sv. Františka

* občasník choceňské farnosti *
adventní období 2023

Milé sestry a bratři,

dnes začínáme nový církevní rok. Budou se v něm střídát dny všední a sváteční, týdny obyčejné a týdny jedinečné. I tak tomu má být. Bez slavnostních okamžiků by byl náš život šedivý a monotónní a s ním i naše víra.

Nový církevní rok nám nabízí určitý časový rytmus, protože jde o to, abychom každým rokem získali příležitost ještě hlouběji proniknout do Božích tajemství a podívat se na ně (ale i na svůj křesťanský život) vždy z nové perspektivy.

Letos nový církevní rok začínáme ADVENTEM. Je to příležitost, abychom si uvědomili, že křesťanství znamená také nové prožívání času. Křesťan prožívá svůj čas, a hlavně budoucnost, jinak než nekřesťan. Pro člověka, který se ve svém životě neřídí vírou v Pána Ježíše Krista a jeho evangeliem, budoucnost je něco, k čemu on sám směřuje. Chce ji ovládnout, zachytit a budovat sám. Křesťan k budoucnosti takto nesměruje. To ona k němu přichází. To ne člověk se přibližuje Božímu království, to ono k nám přichází. V Otčenáši neříkáme přece „jdeme do Tvého království“, ale modlíme se „přijď Tvé království“. I ono opravdu k nám přichází.

To proto nový církevní rok začínáme ADVENTEM. Latinsky ADVENTUS znamená PŘÍCHOD. ADVENTUS je budoucnost, kterou sami nemusíme budovat, protože je to budoucnost, která je pro nás připravena, je nám darována. ADVENTUS je budoucnost, která je darem. Jak říká kniha Zjevení sv. Jana: „sestupuje z nebe od Boha“ (21,10). Toto rozlišení je důležité pro náš křesťanský život. Budoucnost, o které mluví Bible, tedy to, co začne posledním dnem, který přijde znenadání, není strašná a děsivá. Je krásná a nádherná stejně jako Bůh, který tu budoucnost pro nás připravuje.

Milé sestry a bratři, advent, který dnes začínáme, nám chce připomenout, že naše budoucnost je v Bohu, našem Otci v nebesích. To proto se budoucnosti nemusíme bát. Máme ji očekávat v naději, v pokoji ve svém

srdci a s radostí ve své duši. Máme být připraveni, abychom ten dar z nebe mohli a byli schopni přijmout. A také máme bdít, protože neznáme ani den, ani noc, ani hodinu toho ADVENTU. „Amen, přijď, Pane Ježíši“ (kniha Zjevení 22,20).

o. Bogdan G.

ZE ŽIVOTA FARNOSTI – PLÁNY

POŘAD VÁNOČNÍCH BOHOSLUŽEB

Neděle 24. 12. – 4. neděle adventní

9.00 Choceň

10.30 Koldín

Neděle 24. 12. – Štědrý den

16.00 Choceň

22.00 Choceň

Kostel bude mimo bohoslužby otevřen pro veřejnost: **na Štědrý den 24. 12. 2023 od 14 do 16 hodin.** Přijďte si prohlédnout vánoční výzdobu našeho kostela, včetně tradičního betléma. Budete si také moci do svých domovů odnést Betlémské světlo.

Pondělí 25. 12. – Slavnost Narození Páně

9.00 Choceň

10.30 Hemže

12.00 Skořenice

Kostel bude mimo bohoslužby otevřen pro veřejnost: **na Slavnost Narození Páně 25. 12. 2023 od 14 do 16 hodin.**

Úterý 26. 12. – Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka

7.30 Sruby

9.00 Choceň

10.30 Újezd u Chocně

Pátek 29. 12. – pátý den v oktávu Narození Páně

18.00 Choceň

Sobota 30. 12. – šestý den v oktávu Narození Páně

18.00 Choceň

Neděle 31. 12. – Svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa (mše svatá spojená s obnovou manželských slibů)

9.00 Choceň

10.30 Bošín

16.00 Choceň – Poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku

Pondělí 1. 1. 2024 – Slavnost Matky Boží, Panny Marie

9.00 Choceň

10.30 Hemže

12.00 Skořenice

Sobota 6. 1. – Slavnost Zjevení Páně

16.00 Sruby

18.00 Choceň

Neděle 7. 1. – Slavnost Zjevení Páně

9.00 Choceň

10.30 Újezd u Chocně

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2024

Tříkrálová sbírka proběhne v Chocni a okolních vesnicích ve dnech **6.-14. ledna 2024**. Sbíрку pořádá Charita ČR a její výtěžek je určen především na podporu charitních služeb v našem regionu. Tříkrálová sbírka je poselstvím lásky a požehnáním, přáním pokoje, štěstí, zdraví a zároveň příležitostí, jak přispět potřebným.

Žehnáni koledníků proběhne **v sobotu 6. ledna 2024 v 9:30 hodin** v kostele sv. Františka Serafinského v Chocni.

Chcete se zapojit? Pojd'te s námi koledovat! Nezáleží na věku, důležité je nadšení a chuť pomáhat. Koledníci Tříkrálové sbírky jsou skuteční králové. Mají odvahu a přinášejí dobro a radost do života ostatních. Pokud se

chcete zapojit (děti i dospělí), ozvěte se Ludmile Barborkové na e-mail ludmila.barborková@gmail.com nebo Kláře Doha klara.novak@seznam.cz. Stále sháníme děti i vedoucí skupinek. Děkujeme.

„Pomoc druhým je jedním z největších projevů lidskosti.“ – Albert Schweitzer

Ludmila Barborková

Tříkrálové rozjímání

Bože, ty přebýváš v jasném světle.
Přesto tvá sláva zazářila celému světu v dítěti v jesličkách.
Mágům vyšla hvězda.
Tvé světlo je vyslalo na pouť, aby tě hledali, našli a vzývali.
Nechávají všechno ležet a stát
a vydávají se na pouť svého srdce.
Berou s sebou zlato, kadidlo a myrhu,
zlato lásky, kadidlo své touhy a myrhu své bolesti.
Předstupují před dítě, padají před ním a vzývají ho.
Tím, že ho vzývají, zapomínají na sebe,
jsou zcela přítomni.
Jejich touha je naplněna.
Rozprostírají své dary
a v dítěti rozpoznávají krále, kterému darují své zlato,
Boha, kterému přinášejí kadidlo,
a lékaře, který za ně zemře, aby uzdravil jejich rány.

Převzato z knihy Anselma Grüna „Moje modlitební kniha“

ZE ŽIVOTA FARNOSTI – OHLÉDNUTÍ

DÁMSKÉ DUCHOVNÍ SETKÁNÍ NESLYŠÍCÍCH

Dne 7. října 2023 se neslyšící ženy z celé ČR sešly na Dámském duchovním setkání v Chocni. Scházíme se pravidelně jednou za rok, a to vždy na jiném místě. Letos to bylo již počtvrté (1. setkání se konalo v Praze, 2. v Olomouci, 3. v Brně a 4. v Chocni).

Na faře v Chocni jsme měli dopolední přednášku na téma Odpuštění, kterou vedl kněz Vít Horák a do českého znakového jazyka ji pro nás tlumočila naše tlumočnice. Po přednášce jsme se naobědvaly v restauraci Peliny, kde jsme byly současně i ubytovány. Odpoledne jsme navštívily místní zámek, ve kterém sídlí Orlické muzeum. Prohlédly jsme si zdejší zámeckou kapli a nakonec navštívily kavárnu. Po večeři jsme ještě společně v restauraci probíraly téma z dopolední přednášky.

V neděli jsme zašly do kostela na mši svatou, kterou jsme měly společně se slyšícími. Zdejší farnost pro nás rezervovala přední čtyři řady, abychom dobře viděly na tlumočnicka. Celou mši překládaly tlumočnice, biblická čtení a evangelium znakovaly neslyšící ženy. Kněz a celá slyšící farnost Choceň nás překvapily, když nám na závěr zatleskaly ve znakovém jazyce. Po mši svaté nás pan Diblík, zdejší farník, pozval všechny do kavárny. Udělal nám tím velkou radost a ukázal nám svou štědrost a velkorysost, bylo nás totiž opravdu hodně! Pronesl při tom pěknou větu: „Kdyby svět pochopil, že dávat dary nám dělá větší radost než dary přijímat.“

Děkujeme farnosti Choceň a panu faráři Bogdanu Ganczarskimu za propůjčení prostorů na faře a prožití mše svaté společně se slyšícími. Děkujeme také Magdaléně Kučerové, která nám pomohla organizačně dámské setkání zajistit, děkujeme panu faráři Vítovi Horákovi za přednášku a panu Diblíkovi za pozvání do kavárny. Děkujeme a přejeme vaší farnosti vše dobré!

Římskokatolická farnost pro neslyšící - www.neslysicikatolici.cz

P.S. Příští rok 2024 nás čeká opět Dámské duchovní setkání v Mikulově, i ve stejném termínu i v místě budou mít i neslyšící muži Pánské duch. setkání s dětmi.

Poznámka a vzpomínka Magdalény Kučerové k setkání neslyšících:

Začátkem října do Chocně přijela skupina neslyšících žen (některé s doprovodem), kterým jsem pomohla s uspořádáním jejich pravidelného setkání.

A jak jsem se s neslyšícími potkala?

Někdy během studia na gymnáziu jsem se poznala s Alčou (hybatelkou všech setkání neslyšících), která přišla do Brna z Ostrožské Nové Vsi studovat střední školu. Alča je od narození nedoslýchavá, ale umí dobře odezírat. Vzpomínám si, jak říkala, že je ráda, že je v kontaktu s dalšími neslyšícími – do školy se sjížděli studenti z celé jižní Moravy a do té doby se s neslyšícími téměř nepotkala. Díky Alče jsem začala poznávat svět, ve kterém žila. Zdánlivě banální situace pro ni byly složité. Například v tramvaji neslyšela prudké brzdění, tudíž se nestihla včas pořádně chytit. Také se v brněnském provozu často ocitla v nepříjemných situacích – neslyšela zvonit cyklisty, troubení auta nebo volání někoho, kdo ji chtěl upozornit na nějakou komplikaci. Konverzaci s ní bylo potřeba zjednodušit, zkrátit věty, ale především zvolnit, ujistit se, že se na mě dívá a pak dobře artikulovat. Pochopila jsem, že lidé nedoslýchaví a neslyšící jsou nejvíce izolováni ze všech lidí s postižením. Scházely jsme se pak mnoho let ve stejném společenství. Už jsme věděly, že je potřeba se ujistit, že Alča rozumí, a neskákat si do řeči.

Na našich setkáních byla často legrace, ale také nedorozumění. Jedna studovala klasickou latinu a řečtinu, další pracovala ve školce, jedna v baru a Alča mezi nás přinášela zážitky ze svého prostředí – v té době už pracovala v kolektivu slyšících. Tehdy jsme s partou mladých uspořádali akci, která svět neslyšících více představila veřejnosti, nazvali jsme ho *Svět ticha*. V době příprav jsme se potkali s dalšími kamarády, které Alča přivedla. Vzpomínám si, jak to pro neslyšící hodně znamenalo a vážili si toho. Akce se velmi vydařila, obdarovaní byli všichni a oba světy se propojily. Dodnes na to rádi vzpomínáme, když se setkáme. Nyní se setkáváme i s dětmi – většina neslyšících má slyšící děti.

Když jsem v neděli po mši doprovázela většinu účastníků na nádraží, vyslechla jsem mnoho nadšených dojmů. Několik žen mi říkalo, že ještě nikdy nezažily tak živou mši svatou, že i přes svůj handicap vnímaly rodinnou atmosféru. Někdo mluvil o množství lidí v kostele a byly také spokojené s přednáškou o odpuštění. Byly dojaté přijetím, některé i plakaly. Chtěly, abych poděkování vyřídila celé farnosti!

DŮLEŽITÝ OKAMŽIK

Žijeme své životy, máme své plány, snažíme se ustát a zvládnout všechny povinnosti a úkoly, které přicházejí. Známe to všichni. Mnoho času navíc nám nezbyvá. Přijdou však chvíle, většinou nečekaně, kdy se musíme rozhodnout, jestli a jak své plány změním.

Někdo onemocní a my cítíme, že je potřeba ho navštívit, někdo nás požádá o pomoc při stěhování, při opravě domu, někdo potřebuje poradit s nějakým problémem, s nějakou starostí, někdo potřebuje potěšit a přivést na jiné myšlenky. Tyto věci se nedají předvídat a většinou také nezapadají do našich plánů.

Vzpomínám si na několik zkušeností, které se mi natrvalo zapsaly do paměti.

V době, kdy jsme ještě žili v Letohradě, jsme často navštěvovali babičku s dědečkem, rádi jsme s nimi mluvili, vozili jsme je do kostela a pomáhali jsme jim, co bylo potřeba. Byli jsme domluveni, že o zrytí záhonů se postarám některou sobotu. Víím, že tenkrát jsem z nějakého důvodu práce na zahrádce o týden odložil, a když jsem tu další sobotu přišel, zahrádka již byla hotová. Soused, kterého jsem pak za domem potkal, se mi skoro omlouval, že ho dědeček poprosil a nešlo to odmítnout. Dobře mi z toho nebylo.

Josef, můj letitý známý a starší kamarád, těžce onemocněl. Několik let jsme se neviděli, ale dozvěděl jsem se, že jeho stav je vážný. Zvažoval jsem, kdy se za ním rozjedu. „Jestli to cítíš jako důležité, jed’ za ním hned,“ řekla mi tehdy manželka. „Já Ti pro něho upeču bábovku,“ dodala. Ještě ten den jsem vzal auto, do tašky dal bábovku, nějaké ovoce a Josefa jsem navštívil. Špatně se mu mluvilo, byl unavený, ale potěšil se... Za čtrnáct dní jsem mu byl na pohřbu. Tam jsem se od známé, která se o něho starala, dozvěděl, že ta bábovka mu tenkrát moc chutnala, přestože mnoho jíst nemohl.

V době, kdy jsme se jako děcka a mládež každou třetí neděli scházeli v našem domě na samotě u trati, jezdil za námi pravidelně otec Jiří. Nebylo to tehdy vůbec jednoduché, ale rád na ta setkání a na Jiřího vzpomínám. Po letech jsme ho navštívili s naší rodinou na jeho faře. Měl jsem na srdci několik věcí z doby, kdy jsme se navštěvovali. To setkání po více než dvaceti

letech bylo krásné a probrali jsme všechno důležité... Pak jsme se opět delší dobu neviděli a já se později dozvěděl, že odešel do Charitního domova pro kněze a řeholníky ve Staré Boleslavi. Chtěl jsem ho navštívit, ale nestihl jsem to. Na jeho pohřbu jsme pak mohli jen zavzpomínat se známými.

Těch příběhů by se jistě našlo víc, vždyť život je dlouhý a bohatý. Často se jedná o maličkosti, o pár hodin, minut svého času. Je však důležité být připraven na změnu ve svém plánu, dokázat reagovat na vzniklé situace a potřeby. Může se to týkat rodiny, širší rodiny, známých, farnosti, zaměstnání nebo úplně cizích lidí, které náhodně potkáme na cestách či ve městě. Někdy je třeba konkrétní pomoci, někdy stačí trochu pozornosti, zájmu a pár slov.

Je důležité být připraven změnit svůj plán, dát k dispozici svůj čas, svoje síly. Ty chvíle, ty příležitosti se většinou neopakují.

V adventní době je pro nás zářivým příkladem Panna Maria, kterou nečekaně navštívil anděl Gabriel. „Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha“. ... „u Boha není nic nemožného“. ... Maria řekla: „**Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.**“ (Lk 2, 26-38)

Panna Maria měla také svůj život a své plány, ale dokázala výzvu přijmout a život se jí od základu změnil.

Martin Filip

POZNÁVÁME SVATÉ

SVATÝ MIKULÁŠ

Svátek svatého Mikuláše oslavujeme 6. prosince. Nám je ale častokrát bližší předešlý den, kdy se děti radují z nadílky, kterou spojujeme s Mikulášovou štědrostí. Pravděpodobně každý si pod tímto svatým představíme staršího pána s dlouhým bílým vousem, mitrou, berlí a knihou. Pojd'te se ale nyní na chvíli začíst a zjistit o svatém Mikuláši trochu víc.

Celé jméno: Mikuláš z Mytry

Narození: kolem let 280/286 v Patrasu, Řecko

Úmrtí: 6. prosince 345/352 v Myře, Turecko

Místo pohřbení: Bazilika svatého Mikuláše v italském městě Bari

Atributy: biskupská mitra, berle, kniha evangelií, tři zlaté koule nebo jablka (zobrazuje se i s dalšími atributy, tyto jsou však nejpřednější)

Mikuláš se stal biskupem v Myře kolem roku 300, a to ve velice mladém věku. Během svého života si zažil mnoho útlaku, především během pronásledování křesťanů, kdy byl poslán do vyhnanství. To mu však nezabránilo v tom, aby konal dobro a pomáhal druhým lidem. Byl to skromný muž, který své skutky konal potají, proto nám i mnoho jeho činů zůstalo skryto. Známe ale však pár příběhů či legend, které se s dobročinností svatého Mikuláše pojí.

Jedna vypráví o šlechtické rodině, která se dostala do problémů, a otec neměl nic pro své tři dcery do věna. Rozhodl se proto prodat jejich čistotu. Mikuláš je ale chtěl ochránit od prostituce a zbavit je bídy, proto jim během noci vhodil do okna tři měšce s penězi. Rodina se mohla díky Mikuláši vyplatit z dluhů a otec měl na věna pro své dcery. Ve spojení s tímto skutkem je Mikuláš vyobrazován se třemi pytlíky s penězi, s třemi zlatými pruty, třemi zlatými koulemi nebo třemi zlatými jablky. Z této legendy také vychází dnešní tradice, kdy večer děti dostávají od Mikuláše nadílku.

Mikuláš také bývá znázorňován s kotvou, a to na základě legendy, kdy zachránil námořníky na lodi. Ti se dostali do tísně a prosili ho o modlitbu. Mikuláš se otočil plný důvěry v Boha k nebi, začal se modlit a vichřice ustala a s ní se uklidnilo i moře.

Legend o jeho dobrodiní je nespočet. Zachránil lidi z bídy, od úmrtí i hladu. Uctívání jeho osobnosti je rozšířeno po celém světě a každá země si jeho skutky připomíná jinak. Dnes se ale nejen v České republice svátek spojuje s čerty, kteří mají být výstrahou pro děti, neměli by však zastínit podstatu tohoto svátku, a to připomínání si štědrosti a laskavosti. Tak na to nezapomeňme, až budeme dětem připravovat mikulášskou nadílku, a pokusme se jim přibližovat to, co svatý Mikuláš konal.

Převzato z katopedie.cz

Anna Filipová

KDE SE VZALY, TU SE VZALY... ADVENTNÍ SYMBOLY

Přemýšleli jste někdy nad tím, kde se vzaly různé vánoční symboly, které každý rok vyrábíme nebo kupujeme? Jestli ne, je teď správný čas se dozvědět více.

Adventní kalendář dělá v prosinci radost dětem i dospělým a každý den se díky němu vědoměji přibližujeme k narození Ježíška. První kalendáře údajně vznikly před zhruba 170 lety, ale byla to spíše umělecká díla. Obvykle měly podobu malých vesnic a měst a ve 24 okénkách se schovávaly verše z Bible. Nejvíce se ale rozšířily na začátku dvacátého století, kdy pan Gerhard Lang na tom postavil své podnikání. Inspiroval se svou maminkou, která mu před Vánoci dávala 24 sušenek. V kalendářích na děti čekaly verše, obrázky a příběhy, které jim přibližovaly poselství Vánoc. Čokoládové kalendáře se objevily až po druhé světové válce.

Převzato ze stránky janovapec.cz

Adventní věnec, který nám zdobí stůl, a každou neděli na něm zapalujeme novou svíčku, vymyslel jeden vychovatel v hamburském sirotčinci. Děti se ho neustále ptaly, kdy budou Vánoce a on se rozhodl udělat dřevěné kolo, na které položil 19 malých červených svíček a 4 velké bílé. Děti poté zapalovaly každý den novou červenou svíčku a každou neděli bílou, dokud nesvítil celý věnec. Tato tradice se rozšířila jak v protestantských církvích, tak těch katolických. Kruh věnce vyjadřuje věčnost, červená barva krev Kristovu prolitou za spásu světa a kombinace zelené a červené symbolizuje život.

Vánoční stromeček je součástí slavení svátku již stovky let. Dřív se ale stromeček zavěšoval špičkou dolů nad stůl, kde rodina jedla. Takhle to bylo ale v jiných zemích. Do Čech se stromeček začal probojovávat až v 19. století, velké oblibě se ale moc netěšil a v domácnostech byla pouze

ozdobená větvíčka. Časem si ale lidé stromečky začali kupovat a zdobili je různými slaměnými ozdobami, perníčky, ovocem a svíčkami. Větve jehličnanů jsou symbolem plodnosti a nového života

Zajímavost o stromečku na závěr: Jeden z nejslavnějších českých stromů byl 24metrový smrk z Beskyd, který v roce 1999 ozdobil vatikánské Svatopetrské náměstí.

Anna Filipová

DÁRKY VE FORMĚ JÍDLA A VZDĚLÁNÍ

Dárky k Vánocům neodmyslitelně patří. Týdny dopředu přemýšlíme nad tím, co darujeme nejbližším, jak je potěšíme a co si pro ně pod stromeček připravíme. Někteří lidé na tomhle světě ale nemají stromeček ani dárečky a možná právě my bychom jim mohli něco darovat, třeba jídlo nebo vzdělání. Nadací a organizací je nespočet. Mám-li vypíchnout jednu, je jí Mary's Meals.

„Hnutí Mary's Meals pomáhá už téměř 2 a půl milionu dětem na celém světě a pomoc jednomu z nich na celý školní rok stojí jen 550 Kč. Vytvořme společně novou tradici a prostře u štedrovečerního stolu symbolický talíř, jímž nasytíme jednoho nebo i více školáků, kteří žijí v nejchudších zemích světa. Dáme jim tak jistotu, že hlad se do jejich života nevrátí, ale také šanci získat vzdělání a naději na lepší budoucnost. Místo u stolu prostře zakoupením tištěného nebo elektronického poukazu na e-shopu Mary's Meals. Více na www.mistouvanocnihostolu.cz,“ za Mary's Meals píše Veronika Miškaříková.

Anna Filipová

Redakční prosba na závěr: Baví vás psaní a rádi byste se podíleli na tvorbě Drobečků? Jestli ano, budu moc vděčná za každého psavce, který do časopisu něčím přispěje. S tématy i s korekturou vždy ráda pomůžu. Máte-li zájem, kdykoliv pošlete článek na e-mailovou adresu drobecky@seznam.cz, nebo se jen na e-mail ozvěte a já vám ráda nějaké téma přidělím.

Budu se moc těšit, Anna Filipová

Toto číslo sponzoruje:

Tel.: 608 709 881

Internetové stránky farnosti

www.chocen.farnost.cz

Uzávěrka dalšího čísla *Drobečky* je 21. 1. 2024. Příspěvky prosím doručte na adresu drobecky@seznam.cz, Anně Filipové, Martině Krskové nebo panu faráři. Díky!

Drobečky připravili: Anna Filipová, Martina Krsková, Tomáš Nix